

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „RESTORE” dla towarów z klasy 10

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- naruszenie prawa do bycia wysłuchanym, ponieważ Izba Odwoławcza powołuje się w swej decyzji na dowody, które nie zostały przedstawione skarżące;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w przypadku zgłoszonego znaku towarowego nie mamy do czynienia z pojęciem bezpośrednio opisującym towary objęte zgłoszeniem;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponieważ zgłoszony znak towarowy ma wymagane minimum charakteru odróżniającego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 września 2010 r. — Duravit i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-364/10)

(2010/C 288/108)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Duravit AG (Hornberg, Niemcy); Duravit SA (Bischwiller, Francja); Duravit BeLux BVBA (Overijse, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci R. Bechtold, U. Soltész i C. von Köckritz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżące

— Stwierdzenie — na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE — nieważności art. 1 ust. 1, art. 2 i art. 3 decyzji Komisji Europejskiej C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Wyposażenie łazienek i armatura sanitarna, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżących;

— posiłkowo, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące w art. 2 ust. 9 decyzji;

— obciążenie Komisji, na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Wyposażenie łazienek i armatura sanitarna. W zaskarżonej decyzji na skarżące i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżące uczestniczyły w ciągłym porozumieniu lub uzgodnionych praktykach w sektorze armatury łazienkowej w Belgii, Niemczech, Francji, we Włoszech, w Niderlandach oraz Austrii.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą dziewięć zarzutów:

W ramach zarzutu pierwszego skarżące podnoszą, że strona pozwana nie przedstawiła wystarczających dowodów ich uczestnictwa w porozumieniach cenowych bądź innych praktykach wymierzonych przeciwko konkurencji. Komisja zlekceważyła w prowadzonym przez siebie postępowaniu spoczywający na niej ciężar dowodowy i wymogi dotyczące udowodnienia naruszenia art. 101 TFUE oraz nałożyła na skarżące nadmierne zobowiązania do przedstawiania argumentów i dowodów.

W ramach zarzutu drugiego skarżące twierdzą, że Komisja obciążyła ich odpowiedzialnością za całość naruszenia dotyczącego różnych produktów, na podstawie ich uczestnictwa w rzekomych „spotkaniach kartelowych” głównej niemieckiej organizacji zrzeszającej producentów różnych produktów w rozpatrywanym sektorze, nie wykazawszy, że skarżące uczestniczyły w rozmowach dotyczących tych produktów. W tym względzie skarżące podnoszą, że Komisja błędnie i przedwcześnie uznała rozmowy prowadzone w ramach głównej niemieckiej organizacji producentów za zamierzone ograniczanie konkurencji, bez uwzględnienia konkretnego kontekstu gospodarczego i prawnego tych rozmów.

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą dalej, że Komisja nie udowodniła żadnego naruszenia konkurencji na niemieckim rynku ceramiki sanitarnej. Skarżące utrzymują w tym względzie, że Komisja błędnie pod względem prawnym uznała rozmowy prowadzone w ramach niemieckiego zrzeszenia producentów ceramiki za uzgodnienia cenowe oraz zamierzone ograniczanie konkurencji, a także naruszyła prawo skarżących do sprawiedliwego i bezstronnego postępowania poprzez wyciągnięcie niedopuszczalnych wniosków obciążających z oczywiste pozbawionych znaczenia materiałów dowodowych.

W ramach zarzutu czwartego skarżące podnoszą, że nie uczestniczyły w porozumieniu cenowym we Francji i Belgii. W ocenie skarżących Komisja bezprawnie uznała rozmowy prowadzone w ramach belgijskiego i francuskiego zrzeszenia producentów ceramiki za porozumienie cenowe, a także błędnie oceniła czas trwania zarzucanego naruszenia, wobec czego błędnie zastosowała art. 101 TFUE.

Jako zarzut piąty, skarżące prezentują twierdzenie, że Komisja błędnie uznała działania podejmowane na rynku armatury, kabin prysznicowych i ceramiki za jednolite i ciągłe naruszenie, wobec czego błędnie zastosowała art. 101 TFUE. Skarżące podnoszą w tym kontekście, że nie zostały spełnione wypracowane w orzecznictwie kryteria, na podstawie których naruszenie można uznać za jednolite i ciągłe.

W zarzucie szóstym skarżące utrzymują, że ze względu na nadmierny czas trwania postępowania oraz całkowitą wymianę personelu Komisji uczestniczącego w procedurze decyzyjnej po przeprowadzeniu przesłuchania ustnego Komisja istotnie naruszyła ich prawo do obrony oraz prawo do przesłuchania ustnego wynikające z art. 12 i 14 rozporządzenia (WE) nr 773/2004⁽¹⁾.

W ramach zarzutu siódmego skarżące podnoszą, że Komisja postąpiła błędnie, dokonując obliczenia grzywien na podstawie wytycznych w sprawie grzywien,⁽²⁾ ponieważ począwszy od wejścia w życie traktatu lizbońskiego wytyczne te są nieważne, jako że pozostają w sprzeczności z art. 290 ust. 1 TFUE oraz art. 25 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W zarzucie ósmym skarżące podnoszą, że dokonane przez Komisję obliczenie wysokości grzywien jest błędne, gdyż przy ustalaniu kwot podstawowych instytucja ta nie wzięła pod uwagę znikomej wagi przyczynienia się skarżących do zaistnienia naruszenia, ale oceniła wagę naruszenia w odniesieniu do wszystkich uczestniczących w nim przedsiębiorstw w jednaki sposób. Zdaniem skarżących oznacza to, że Komisja naruszyła zasadę odpowiedzialności osobistej.

Wreszcie w ramach zarzutu dziewiątego skarżące podnoszą, że poziom wymierzonych grzywien narusza zasadę proporcjonalności i równego traktowania, gdyż skarżące nie uczestniczyły w najcięższych naruszeniach prawa konkurencji.

-
- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 [WE] i art. 82 [WE] (Dz.U. L 123, s. 18).
- (²) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 22 czerwca 2010 r. w sprawie F-78/09, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 września 2010 r. przez Luigię Marcuccio

(Sprawa T-366/10 P)

(2010/C 288/109)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- w każdym wypadku, uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości;
- stwierdzenie, że skarga wniesiona w pierwszej instancji, w wyniku której wydane zostało zaskarżone postanowienie była całkowicie dopuszczalna;
- uwzględnienie w całości żądania skargi wniesionej w pierwszej instancji;
- zasądzenie od drugiej strony postępowania zwrotu wszelkich kosztów poniesionych dotychczas przez wnoszącego odwołanie w związku ze sprawą;